

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ γδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννεῖντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι ὑπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιὰτι λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ ὅτων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάζια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅπως τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάῃ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Μυνὸς Μαῖου τριακοστή.
Βουλῆς παρὰτα ξεχωριστή.

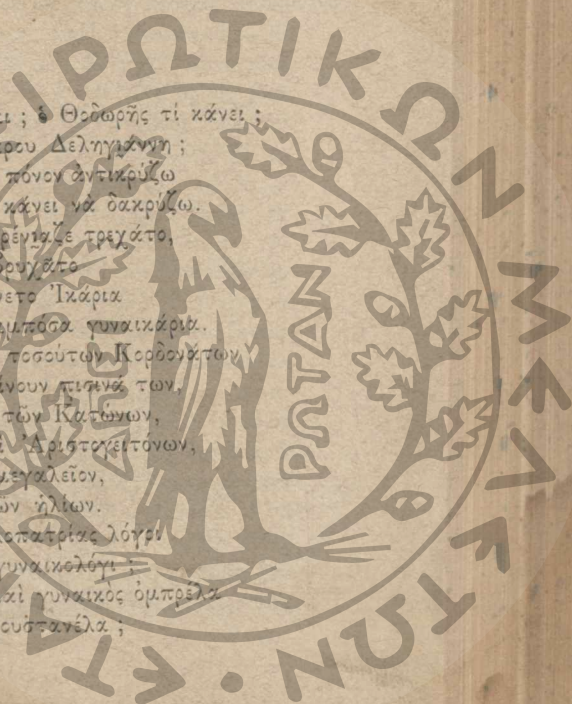
Τρακόσα ὀγδόντα κι' ἐννιά
κι' ἀδειάζει ὁ Πιτ τὴν γωνιά.

Περικλῆτος, Φασουλῆς,
σ' ἓνα πάλκο τῆς Βουλῆς.

Φ.—Ὁ ἥλιος καίει κάθε γῆν τῆς δοξασμένης χώρας
καὶ ἡ Βουλὴ πλημμύρησε πρὶν τῆς ἐνάτης ὥρας.
Νὰ νὰ τὰ πλήθη τῆς Ἑλλάς καὶ κάλτσαις τοῦ διαβόλου,
νὰ κι' ὁ Ἀργύρης Κανταρτζῆς, ὁ Βουλευτὴς τοῦ Βώλου.
Προτοῦ φανῇ 'στὸν οὐρανὸ τῆς χαραυγῆς τὰστέρι
ἔλθε νὰ κάνη 'στὴν Βουλὴ μονάχος του καρτέρι,
γὰ νὰ μὴ γίνῃ Πρόεδρος κανεὶς τῶν Βουλευτῶν
ἄλλων γεροντότερος κι' ὁμήλικος μ' αὐτόν.
Π.—Ρέκτης ἀνὴρ κι' ὁ Κανταρτζῆς... ἡ δεξιὰ γεμάτη...
χρταίνει μὲ Τρικουπικούς τοῦ καθενὸς τὸ μάτι.
Καὶ μιὰ βελόνα 'στὸ σωρὸ νὰ ρίξης δὲν θὰ πέσῃ...
Φ.—Νὰ καὶ τοῦ μπέτη τοῦ Σερῖφ τὸ κόκκινο τὸ φέσι.
Π.—Εἰ τώρα πιά θ' ἀσφαλίσουν Συντάγματα καὶ νόμοι
ποῦ θάχουμε μὲς 'στὴ Βουλὴ καὶ μπέηδες ἀκόμη.
Φ.—Νὰ καὶ χονδροὶ κι' ἀδύνατοι καὶ φέροντες τὰ πρῶτα,
ὡς φουσὸν καὶ ξεφουσὸν καὶ ληόνουν 'στὸν ἰδρώτα,
ἡ δὲ πατρὶς ἀόρατος ἀπλόνουσα τὰς χεῖρας
μὲ φουσερά θεόρατα δροσίζει τοὺς σωτήρας.

Π.—Ὁ Θεοδωρῆς ποῦ 'βρίσκεται; ὁ Θεοδωρῆς τί κάνει;
ποῦ εἶναι ὁ Κορδόναρὸς τοῦ Τάαρου Δεληγιάννη;
Φ.—Τὸ μέρος τῆς ἀριστερᾶς μὲ πόνον ἀντικρύζω
καὶ τῶν γηνίων τὸ φθαρτὸν μὲ κάγει νὰ σακρύζω.
Ἐκεῖ ποῦ πλῆθος πρὸ καιροῦ ἐφρηνάζε τρεχάτο,
ἐκεῖ ποῦ ὁ Κορδόναρὸς ἀγρίως ἐδουλάτο
κι' ὁ Θεοδωράκης μὲ πτερὰ ψύωνετο ἱκάρια
στριγγλίζου καὶ μαρολογοῦν καμπόσα γυναῖκες.
Π.—Τὰς ἔδρας τὰς ἐξακουστάς ποσοῦν Κορδόνατον
γυναῖκες μὲ τὰ φουσκωτὰ ζεστάνουν πιπινὰ των.
γυναῖκες διεδέχθησαν τὰς ἔδρας τῶν Κατάνων,
τῶν Ἀρμεδιῶν τῶν πολλῶν καὶ Ἀρισταγείτωνων,
γυναῖκες διεδέχθησαν τὸ πόσον μεγαλεῖον,
ὅπου τὸ φῶς ἀμαύρωνε δεκατριῶν ἡλίων.
Φ.—Ἐκεῖ ποῦ ἐγαλκεύοντο φιλοπατρίαις λόγους
τί θέλει καὶ κορδόνεται σὰ γλῶσσαις γυναικῶν;
τί θέλει ποῦ καὶ φραμπαλᾶς καὶ γυναικὸς ὁμπρὸς
ἐκεῖ ποῦ ἐκυμάτιζε Παλάσκα φουστάνελα;

τί θέλει άνοιξιάτικο Μαρκόλφας καπελίνου
 όπου ο Τσάρος έσειε το κράνος του εκείνο ;
 τί θέλουν τὰ ριπίδια εκεί που λάλα στίφη
 έτρόχιζαν φως φανερά τυραννοκτόνα ξίφη ;
 Π.—Δέν κάθεται 'στό σπήτι της ή κάθε κουκουβάγια
 άνέντως ν' άερίζεται με κόκκινη βεντάγια,
 άλλ' έρχεται και 'στην Βουλήν νά κατακηλιδώνη
 όσην χρυσήν άνάμνησιν άφῃκε τὸ Κορδόνι ;
 Φ.—Όπόταν βλέπω, Περικλή, και τόσα θηλυκά
 νά τρώνε τὰ μανίκια των με τὰ πολιτικά,
 εὐθύς ο νοῦς μου στρέφεται πρὸς τήν 'Αμερικήν,
 πού κι' ή γυναίκες άφρισαν με τήν πολιτικήν,
 και θέλουν σώνει και καλά με χίλια δαδ καμώματα
 και μέσα 'στην πολιτικήν νά χαίρουν δικαιώματα
 και νά 'μποροῦν, βρέ Περικλή, κι' ή θηλυκαῖς γαλιάνδραις
 τὰς κυβερνήσεις τῶν κρατῶν νά κυβερνοῦν σάν άνδρες,
 ή δέ Παρέν τὰ σχέδια τῶν γυναικῶν έγκρίνει
 και μ' άρθρα φλογερώτατα πολὺ τὰς ένθαρρύνει.
 Π.—Φαντάσου τώρα, Φασουλῆ, και βάλε με τὸν νοῦ
 πῶς είναι μιὰ Τρικούπενα και μιὰ Ντεληγιαννού,
 φαντάσου ὅλ' οἱ Βουλευταὶ πῶς είναι θηλυκοὶ
 κι' άρχίζει συνεδρίασις Κοινοβουλευτική,
 φαντάσου ὅ' ὡς εκ περισσοῦ με τρίχας ὀρθωμένες
 πῶς ἔχουν άπαξάπαντες κοιλίας φουσκωμένες,
 πῶς τῆς Βουλῆς ὁ Πρόεδρος τοὺς Βουλευτάς προσμένει
 και με καρπὸν ἐν τῇ γαστρὶ τὸν κώδωνα σημαίνει.
 Φαντάσου πῶς συνομιλοῦν οἱ νέοι Βουληφόροι :
 —ἀλήθεια πῶς ἐγέννησες, άγαπητή, άγόρι ;—
 —ἀλήθεια.—καλοροζικό.—εὐχαριστῶ, κυρία.—
 —συ πόσα ἔχεις, φίλη μου ;—με τὸ συμπάθερο τρία.—
 Κι' άκούεις άλλαις άπ' ἐκεῖ—τί κάνεις, πάπια χίνα μου ;—
 —ἐγὼ θαρρῶ, άγαπητή, πῶς 'βρίσκομαι 'στὸν μῆνα μου.—
 —μ' αὐτὸ τὸ γεννοδόλημα δέν ἔχεις πιά νιάφι.—
 —μήπως τὸ θέλω ;... φαίνεται ή μοῖρα μου τὸ γράφει.—
 —και τὰ βυζαίνεις μόνη σου ή παραμάννα πέρνεις ;—
 —μονάχη.—νά μή βασκαθῆς... μὰ πῶς τὰ καταφέρνεις ;—
 Κι' άκούεις άλλαις άπ' ἐδῶ...—ή κόρη σου τί κάνει ;—
 —θαρρῶ τῆς δοντοκάραις της πῶς άρχισε νά βγάνη
 και τήν πηγαίνει ριπιτί, ὅπου δέν συμμαζεύεται.—
 Κι' άκούεις άλλην άπ' ἐκεῖ, πού σεῖται και ναζεύεται :
 —πῶς είναι ὁ Δρακούλης σου ;—ἔχει συχνά κοψίματα.—
 —με μιὰ φανέλα έλαφρά εἰς τήν κοιλιὰ τριψίματα
 και κάμπισο γλυκάνισο κι' άμέσως τοῦ περνᾷ.—
 —τὸ 'πότισα γλυκάνισο κι' ἐκείνο τὸ ξερνᾷ.—
 Φ.—Φαντάσου ὁ Πρωθυπουργὸς πῶς φθάνει κορδωμένος,
 πῶς κατά τύχην 'βρίσκεται κι' ἐκεῖνος γκαστρωμένος,
 πῶς εἰς τὸ βῆμ' άνέρχεται με τὸ 'ψηλὸ στιβάλι
 τὸ νέον 'Ισοζύγιον νά μᾶς καθυποβάλλη,
 κι' ἐκεῖ πού λέγει πῶς καθέν θὰ πληρωθῇ κουπόνι
 κατά διαβόλου σύμπραξιν τὸν πιάνουν γέννας πόνοι,
 κι' άρχίζουν ξεφωνήματα κι' άρχίζουν νταβατούρια
 γιὰ τοῦ κλεινοῦ Πρωθυπουργοῦ τὰ νέα γεννητούρια,
 κι' άκούεται ἀλαλητὸ και τῆς Ραχίλ τὸ κλάμμα,
 ή πτέρυξ δ' ή άριστερά κι' ή δεξιὰ συνάμα
 φωνάζουν 'στὸν Πρωθυπουργὸ καλὴ εἰλεθερία,
 κι' ἐκεῖνος με μουγκρίσματα τοῦ τοκετοῦ βρειχά
 πετᾷ τὸ 'Ισοζύγιον ἀπὸ τὸ βῆμα χάμω,
 οἱ δέ κλητῆρες πηλαλοῦν νά 'βροῦν μαμμὴ και μάμμο.
 Φαντάσου μέσα 'στῆς Βουλῆς τὸ θηλυκὸ μελίσσι
 πῶς έρχεται ὁ Κόνσολας γιὰ νά τὸν ξεγεννήσῃ,
 κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς και μύστης τῆς Αὐλῆς
 γεννᾷ διδύμους Βουλευτάς 'στό βῆμα τῆς Βουλῆς,
 και πᾶσα ἔγκυος και μη φιλόπατρις κυρία
 χειροκροτεῖ μανιωδῶς ἀπὸ τὰ θεωρεῖα.

Π.—Φαντάσου τὸν Πρωθυπουργὸ λεχώνα 'στό κορδόνι
 πού πέντ' εὐνοῦχοι ποντικὸι τοῦ τῶστρωσαν βαρβάτοι.
 Φαντάσου πῶς ὁ Βασιλεὺς προβλέπων συμφορὰς
 καλεῖ μιὰ κομματάρχην εκ τῆς άριστερᾶς,
 ἐκείνη δέ Κυβέρνησιν άμέσως σχηματίζει
 και νέον 'Ισοζύγιον σπουδαῖον καταρτίζει,
 άλλ' ὅμως μόλις έρχεται κι' αὐτὴ νά τὸ ἐκθέσῃ
 τήν πιάνουν πόνοι ἔξαφνα και σταματᾷ 'στὴ μέση,
 και πέφτουν οἱ Πρωθυπουργοὶ λεχώναις εἰς τὸ στρώμα
 κι' άδίκως 'Ισοζύγιον προσμένει κάθε κόμμα.
 Φ.—'Αλλ' ὅμως σῶπα τώρα πιά νά 'δοῦμε τί συμβαίνει
 δεκάτην ὥραν άκριβῶς τὸ ἐκκρεμὲς σημαίνει,
 κι' ὁ Μεσσηνέζης, Περικλή, άνήρ εκ τῶν άνδρείων,
 ἐρίζει με τὸν Κανταρτζῆ περὶ πρεσβυτερείων,
 τὸν πείθει δέ ὁ Κανταρτζῆς με δύο λόγια μόνον
 ὅτι σηκώνει φόρτωμα περισσοτέρων χρόνων.
 Π.—Φαντάσου τώρα θηλυκοὶ αν ἦσαν Βουλευταὶ
 συζητήσιν καθὼς αὐτὴν δέν θ' άκουες ποτέ,
 γιὰτι καμμιὰ δέν θάθελε ν' άνέβῃ ἐκεῖ πέρα
 εκ φόβου μήπως νομισθῇ τῶν άλλων πρεσβυτέρα.
 Φ.—Σκασμός κι' ἰδὲ πῶς γαυριᾷ ή πλειονοψηφία...
 σπαθᾷται πᾶνε κι' έρχονται με κόκκινα λορία.
 Γιὰ κῦτταξέ τους κόρδωμα... ὁ κόσμος τοὺς θαυμάζει
 κι' αὐτὸς ὁ μπέης ὁ Σερίφ τοὺς βλέπει και τρομάζει.
 Π.—Θαρρῶ πῶς πάει, Φασουλῆ, νά κάνῃ τὸ ψιλό του.
 Φ.—Νά ὁ Τρικούπης έρχεται με τὸ 'μήμιηλό του.
 Π.—'Ολοι ὀρθοὶ... ἐγύρισε κι' ὁ μπέης με τὸ φέσι.
 Φ.—Σήκω και σύ...
 Π.—Γιὰτι, μωρέ ; μήπως θὰ πάρω θέσι ;
 Φ.—Δέν ξέρεις τί σοῦ γίνεται μ' αὐτὰ πού λές, βρε βλάδι,
 και τί θὰ πάθῃς τάχατε αν σηκωθῆς 'στό πόδι ;
 Δέν συμφωνῶ παντάπασιν με σέ τὸν τσαναμπέτη,
 ἐγὼ πηγαίνω πάντοτε μαζί με τὸ Δοβλέτι,
 και βλέπων πρὸ τ' ἐσόμενα κι' ἐσόμενα κι' ἔοντα
 γονυπετῶ 'στὸν τσέλιγα τῶν ἐκατὸν ὀγδόντα.
 Γιὰ κῦτταξε τί δύναμις, γιὰ κῦτταξε τί κράτος !...
 στέκει σάν κόκορας παχὺς και νυχποδαράτος
 και γύρω του κορδόνεται καθένας 'Αρλεκίνος...
 ἔτσι δέν ἐκορδόνετο κι' ὁ κόκορας ἐκεῖνος,
 πού πρὶν φωνάξῃ τρεῖς φορὰς με τόνον άσυνήθη
 ὁ Πέτρος ὁ 'Απόστολος τρεῖς τὸν Χριστὸν ἡνήθη.
 Π.—Νά, Φασουλῆ, κι' ή Σύνοδος μετὰ τοῦ Γερμανοῦ
 και πνεῦμα θεῖον έρχεται πετῶν ἐξ οὐρανοῦ,
 κι' άρχίζει σταυροκόπημα πολὺ και σοβαρὸν,
 κι' άμέσως ἐξορκίζεται πᾶν πνεῦμα πονηρὸν,
 τὸ πνεῦμα πού τήν τεμπελιά τῶν Βουλευτῶν ὀξύνει
 και κάνει κάθε Βουλευτὴ τὰ νύχια του νά ζυγνῇ,
 τὸ πνεῦμα πού ἀπύλωτον ἀνοίγει κάθε στόμα,
 τὸ πνεῦμα πού τοὺς ἐξωθεῖ νά θέλουν ὅλοι κόμμα,
 τὸ πνεῦμα πού βρσιχαῖς γεννᾷ και κᾶποτε στηλιάρει,
 τὸ πνεῦμα πού τοὺς καταντᾷ κι' ανθρώπους γιὰ σαμᾷ,
 τὸ πνεῦμα ὅπου τοὺς κινεῖ με πᾶσαν προθυμίαν
 νά πηλαλοῦν γιὰ τὸν λουρὲ 'στὸν Κεντρικὸν Ταμίαν,
 τὸ πνεῦμα πού παρήγορον εκ τῆς Αὐλῆς φουᾷ
 κι' άρχίζ' ὑπὲρ τοῦ Στέμματος καθένας νά λυσᾷ,
 τὸ πνεῦμα πού κατέρχεται κι' εκ τῶν άρχαίων βράχων
 κι' 'Αριστογείτονας γεννᾷ μετὰ κενῶν στομάχων,
 τὸ πνεῦμα πού 'στῶν σκουπιδιῶν τοὺς ρίχνει τὸ κορφίνι,
 τὸ πνεῦμα τέλος, Φασουλῆ, πού πνεῦμα δέν άφίνει.
 Φ.—'Αμήν, νά δώσῃ ὁ Θεός... 'Ο άρχισμός ἐτέλειται...
 Π.—
 Φ.—Κι' ἐμένα ή σκυλόκαψα μ' ἐμούσκεψε και μ' ἔλασε...
 Μὰ σῶπα κι' έρχεται ὁ Πίτ... Ποιὸς Πίτ, μωρέ ζευγάρι;
 Π.—

Βουλὰς και Γερουσίας φασκελόνω
 και ξένοιαστος φουμάρω και ξαπλώνω.

Φ.—'Ο Κωνσταντόπουλος, μωρέ... νά νά 'στό βῆμα στέκει...
 Βασιλικὸν Διάταγμα νομίζω πῶς ἀνοίγει...
 άκουσον, άκουσον καλῶς, μιὰ λέξις μή σοῦ φύγη.

(Μένει σιγῶσα ή Βουλὴ
 κι' ὁ Κωνσταντόπουλος 'μιλεῖ.)

Κ.—Εγὼ ἐλέφ τοῦ Θεοῦ κι' ἐλέφ Βασιλείας
 Πρωθυπουργὸς τρικούβετος και Πίτ ὁ τῆς 'Αγγλίας,
 'στό βῆμα προσερχόμενος με λύπην μου πολλήν
 Βασιλικῷ προστάγματι ἀνοίγω τήν Βουλήν.

'Εντὸς ὀλίγου, κύριοι, πλακόν' ή μαυρ' ήμέρα,
 πού τοῦ Κυβέρνου τ' άγαθὰ θὰ δώσωμεν πρὸς άλλους,
 κι' ἐμεῖς θὰ κοπανίζωμεν καθουριστὸν ἀέρα
 και γύρω μας θὰ βλέπωμεν τρικυμιώδεις σάλους.

Κι' αν κοψίμο μᾶς 'θέριζε τὸν εὐτυχὲ καιρὸν,
 ὁπόταν προσεκληθῆμεν κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸ Στέμμα,
 ὅμως αὐτὸ τὸ κοψίμο δέν ἦτο σοβαρὸν
 κι' άμέσως μᾶς ἐπέρασε εἰς ἐν τοῦ Θεοῦ βλέμμα.

Μὰ σήμερα πού μένομεν με παραλύτους χεῖρας
 και τὸν Νυμφῶνα βλέπομεν με σφράγος ζωντογίρας,
 τώρα θ' άρχίσουν τῆς κοιλίας τὰ συνεχῆ τραυμάτια,
 τόσα θ' άρχίσουν κύριοι, τ' ἀληθινὰ κοψίματα.

Κι' ἐμεῖς ἐθυστάσθημεν 'σπὴν προσφιλεῖ πατρίδα,
 τῆς ἐξουσίας τὸ κρασί μᾶς εἶχε κάμει τάπα,
 κι' ἐμεῖς ἐπροσπαθήσαμεν νά πηξῶμεν μερίδα
 και τέλος ἀπεκτῆσαμεν τῆς Λεϊθαδίας τὸν Λάππα.

Πρὸς κόμματος καταρτισμὸν ἐσκήρτα ή ψυχὴ
 και τῆς Πρωθυπουργείας μας σκεφθέντες τὸ βραχὺ

ἀμέσως μὲ διορισμούς ἐσπεύσαμεν ποικίλους
νὰ ἐξοικονομήσωμεν τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους.

Μὲ τοὺτους συνεδέθημεν καὶ ἐκείνους ἐκτυπήσαμεν,
τὰς Γαλλικὰς ἀποστολὰς κακῶς ἐξεκουμπίσαμεν,
σπαθᾶτους δὲ καὶ δικαστὰς πολλοὺς ἐπροβιάσαμεν
καὶ τοκοχρεωλύσια πρὸς δανειστὰς ἐμβάσαμεν.

Ἀμέριμνοι ἐστρώσαμεν Λουκούλειον τραπέζι
καὶ δὴ ἐμεριμνήσαμεν καὶ περὶ Δεῖμέζης
ν' ἀνταμιφθοῦν οἱ κόποι τοῦ ὑπὲρ Ἰσοζυγίου
καὶ μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ τέως Ὑπουργείου.

Κι' ἀκόμη ἂν δὲν ἔπεφτε ἀλλοῦ ὁ λουκουμάς
βεβαίως θὰ ἐβλέπατε καὶ ἄλλα μεγαλήτερα,
κι' ὅλος ὁ κόσμος θ' ἄλεγε πῶς ἐμπροστὰ σ' ἐμᾶς
κι' αὐτὸ τοῦ Πίτ τὸ καύκαλο ἦτο γεμάτο πίτερα.

Ἄλλ' ὅμως οἱ Τρικουπικοὶ μὲ πείναν ἀπαισίαν
τὰ λυσσακά των ἔφαγαν νὰ πάρουν Ἐξουσίαν,
ἀλλέως θὰ ἐδείχναμεν ὅτι τὴν φιλίην μας πατρίδα
ὅτι τοῦ Πίτ ἡ κεφαλὴ ἐγέννα πιτυρίδα.

Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἀρχίζει τὸ μαρτύριον,
ἐντὸς μικροῦ θὰ πῶμεν τὸ φοβερόν ποτήριον,
ἐντὸς μικροῦ ὅτ' σπῆτι τοῦ ὁ Πίτ θὰ ἡσυχάσῃ,
ἐντὸς μικροῦ ὁ νέος Πίτ τὴν πῆτα τοῦ θὰ χάσῃ.

Οὐχ ἥττον ἂν προσωρινοὶ Πρωθυπουργοὶ λεγόμεθα
ποτέ δὲν θὰ ξεχάσωμεν τὸ παρελθὸν τετράμηνον,
καὶ μὲ τὰς ἀναμνήσεις τοῦ ἀσπλάγχχνος θὰ φλεγώμεθα
καθὼς καὶ οἱ παῖδες οἱ ἐπτά ὅτ' ἐπὶ φλεγομένην κάμινον.

Ὅθεν θωρακίζομενος μ' ὑπομονὴν γενναίαν
περίλυπος καὶ κατηφὴς τὴν ἐναρξιν κηρύττω,
ἐλπίζων δὲ εἰς πρόσκλησιν τοῦ Βασιλέως νέαν
σὰς προσκαλῶ νὰ κράζωμεν τοῦ Βασιλέως ζήτω.

Φ.—Ζήτω καὶ ὁ Πίτ, μωρὲ παιδιὰ, μετὰ τῆς Βασιλείας...
γιὰ ὅες πῶς μοιάζει, Περικλῆ, μ' ἐκεῖνον τῆς Ἀγγλίας...
θαρρεῖς ἀπὸνα καὶ οἱ δὲ πῶς ἔβγαλε καλοῦπι...

Π.—Ἀναχωρῶν οἱ Βουλευταὶ κατόπιν τοῦ Τρικουπῆ...
Φ.—Γιὰ δῶσε μου τὸ κιχλί σου νὰ τοὺς ἀποθαυμάσω...
πῶς ἤθελα κατ' ὄνομα νὰ σοὺ τοὺς ὀνομάσω

ὥς ἡ Ἐλένη ἄλλοτε, κακὴ τῆς Σπάρτης γέννα,
τοὺς μαχητὰς ὅτ' ἐπὶ Πρίαμον ὀνόμαζ' ἕναν ἕνα.

Ἄλλ' ἂν ἀρχίσω, Περικλῆ, θὰ μοῦ φωνάζῃς στάσου
καὶ γρήγορα θὰ χρειασθῇς μπαμπάκι γιὰ ταυτιά σου.

Π.—Φασκέλωσε τὴν σύζυγον τοῦ πάλαι Μενελάου
καὶ ἄκουσε ζήτω καὶ φωναῖς ὑπὲρ τοῦ Χαριλᾶου.

Φ.—Αὐτὸς ὅτ' ἐπὶ ἀποθέωσιν ἐσίμωσε σχεδόν,
αὐτὸς, μωρὲ, κατήντησε σὰν Βούδας τῶν Ἰνδῶν,
καὶ ἴσως ἰδῇς πρὸς χάριν τοῦ παγόδαϊς νὰ γενοῦν
καὶ ὅσοι πιστοὶ νὰ ἐρχονται καὶ νὰ τὸν προσκυνοῦν.

Ὁ Ῥωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ὅτ' σπῆτι μου ἀνέδη,
ὅτ' ἐν Νεάπολιν ἀπάνω — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Ἐύδη, — δὲ ὅτ' ἀπὸ λάδι τρεῖς ὅτ' ἐξῆδι,

Θέλεις Ἐθνάρχῃ;... ἔχομε καὶ μὲ τὸ παραπάνω...
θέλεις Μπολιέ καὶ Ἀδάμ Σμιθ;... σὺρε ὅτ' ἐπὶ Καρπάνω...
θέλεις τὸν Μόλτσε;... νά! ἔμπροστὰ ὁ κάθε σπιρουνάτος...
θέλεις τὸν Πίτ;... τὸν ἔχομε... θέλεις τὸν Βούδα;... νά...
Ζήτ' ὁ Τρικουπῆς φώναξε μὲ ὅλους καὶ μ' ἐμένα...
Π.—Δὲν ἔβγαλα τὸν σβέρκο μου ποτέ μου ὅτ' ἐμένα...
μηδὲ συντάσσομαι καὶ ἐγὼ μὲ τοὺς ἰσχυροτέρους,
μὲ τοῦ Ἐθνάρχου θὰ ταχθῶ τοὺς δέκα ἡμετέρους,
τὸν Γεωργαντζᾶ, τὸν Βάρβογλη, τὸν Πετραλιᾶ, τὸν Σάκη...
Φ.—Κι' ἐγὼ πηγαίνω τοῦ Σερίφ νὰ κλέψω τὸ φεσάκι.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Πολέμης ὁ γλυκύμολπος, ποῦ στᾶζει πάντα μέλι,
τῶν Ἐρεπίων ἐκδοσὶν ταχεῖαν ἀναγγέλλει,
λυρικωτάτης συλλογῆς ἐν αἴσθρῳ συλληφθείσης
καὶ εἰς τὸν Φιλαδέλφειον ἀγῶνα βραβευθείσης.
Κι' ὅστις δὲν θέλ' ἡ ποίησις ἐρείπιον νὰ μείνῃ
ἀμέσως ὅτ' Ἐρείπια συνδρομητῆς ἄς γίνῃ.

Βγῆκαν τὰ Σκαριφήματα τὰ Αἰγυπτιακά,
Φιλαδελφῶς συγγραφὴ κατὰ μεστός εἰκόνων,
ὅπου ὡς πανοράματα περνοῦν μαγευτικά
μυστηριώδεις καλλοναὶ τῆς γῆς τῶν Φαραῶνων.
Καὶ τοῦτο τὸ περιβήμον ἐύρισκεται βιβλίον
εἰς τοῦ Κασδὸν καὶ τοῦ Μπέκ τὸ Βιβλιοπωλεῖον.

Τοῦ Κλάδη καὶ Τσαθάρᾳ ξενοδοχεῖον πρώτης
ὅτ' ἐπὶ Φάληρον τὸ νέον, ὅτ' ἐπὶ Κεχαγῶ τὸ σπῆτι,
ἐκεῖ λαμπρῶν γευμάτων καθένας θιασώτης,
ὁ δὲ «ΡΩΜΗΟΣ» καθ' ὅλα ἐξέχον τὸ κηρύττει.
Ἀκόμη καὶ τὸ πλέον παράξενο στομάχι
ἀπὸ τὰ φαγητὰ τοῦ παράπονο δὲν θάχῃ,
ἀντίκρυ δὲ ὁ πόντος, ὁρέξεις προκαλῶν
καὶ εἰς χώνευσιν καὶ πέψιν ταχεῖαν συντελῶν

Οἱ ράπτει Ἀιδονόπουλοι ἐφέραν χίλια μύρια
τῆς ἐποχῆς τῆς θερινῆς ἀθάνατα κασιμῖρια,
ποῦ κάθε γνώστης τοῦ συμμοῦ μοναδικὰ τὰ κρίνει,
ποῦ μπαίνει κακομύτσουνας καὶ βγαίνει φιγουρίνι.
Ὅσο γὰρ τὴν κομψότητα καθένας σὰς τὸ ξέρει
πῶς τοῦτο τὸ ραφτάκι δὲν ἔχει ἄλλο ταῖρι·
τεχνίται ἀπαράμιλλοι ἀφ' ὧν ὅπου
καὶ γελαστοὶ σὰς καρτεροῦν εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού.

Ἀνθοκομῖα νέα τοῦ Πέτρου Φιλαρέτου
μετὰ καλλίστου τύπου καὶ χάρου ἐξαίρετου.
γεμάτη δὲ μὲ γνωστὰ βοτανικῆς παντοίας,
ὅτ' ἐπὶ βιβλιοπωλεῖον πωλεῖται τῇ «Βοτάνᾳ».

Γιὰ πᾶν ἐμβατήριον ὥραον «ἡ Ἐλκή»
τοῦ Μοντεσάντου ἐμπνευσίς, δοκιμῶν μουσικῶν,
τοῦ εἶναι μόνῃ δι' αὐτὸν ἡ μουσικὴ δουλειά
καὶ οἱ κόποι τοῦ ὡς γίνονται δὲν πᾶνε τοῦ κακοῦ.

μὲ Χημεῖον μὲ μὴ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοινογράφος πολὺς.